

(המשך מעמוד 20)

וחשבתי שאני צריך לעשות משהו בשבילי.

אני מודה שטילפנתי לאשה מחוסרת ברירה, כגלל השיכנוע שלו. הדין המליך הוא אדם משכנע. אם גברתי השופטת תראה אותו, היא תבין. הוא כבר בן יותר מ-40, ויש לו ניסיון בחיים. ואני הייתי חייל בצבא.

אני נבאדם עובד. השתחררתי מה צבא לפני שלושה חודשים, יש לי מיקצוע ואני עובד, לא עם צ'קים. הודיתי הכל מההתחלה, כאשר נע צרתי.

עד כאן דברי הנאסם.

התובעת, ויווה קנרל, אמרה לבית-הדין המישפט שבגלל גילו הצעיר של רבך יש צורך בקבלת תסקיר של קצין מיבחן וועל כן יש לדחות את הדיון. השופטת הסכימה לרחייה. היא חשבה שכדי לגזור את עונשו של הצעיר, יהיה עליה לראות גם את שותפריה למעשה, את רופאיה-השניים שפיתה אותו.

אם הוא באמת כליך משכנע, זה עלול להספיע על העונש, אמרה.

עסקים

מילחמת

המדריכים

שוני מולדים עושים

כסף מסדרין

הטלפונים של עולם

הבנידור, המבקש עותה

לשמוך את הכסף

לעצמו.

נעמי רון

אנחנו צריכים לגמור איתו! הוא לא צריך להיות בשוק! טוען המפיק רורו

אלהרר עם שושנה רמארי. אני יודע כמה עולה להדפיס!

אלהרר, כאשר הוא מדבר על המדריך המסוגל בידור ובמה, שהוא מעין דפי-זרב של עולם הבידור הישראלי. אל הדר, המספל בקאריירות של אמנים כשושנה רמארי, מתי כספי, ריקי גל ובעוז שרעבי, היה בעבר שחקן חומר. התנגדותו למדריך המסוגל, היוצא באור פופולרי מן סדר מזה 11 שנה, והוא פופולרי ומבוקש בין כל האנשים והמוסדות הקשורים בדרך כלשהי לבידור, לא התחילה היום.

מהרגע שהמדריך יצא לאור, הצעתי תי שבינה באיגוד-המפיקים שאנחנו, האמרגנים והמפיקים, נוציא מדריך כזה, סיפר אלהרר השבוע. "למוציא איש-לאור של בידור ובמה אין כל קשר לשוק הבידור, התיאטרון והמוסיקה, הם

פשוט רוצים לעשות כסף. הגשתי את ההצעה אז, אבל לא היה לי זמן להת-עסק עם זה באופן מעשי.

לפני שנה שוב הצעתי זאת, והפעם ההצעה אושרה. אני אוציא את המדריך, יחד עם שני שותפים, שגם הם מפיקים, עמרים טננבאום וחנוך רוזיך. יש לנו כבר לוח-מחירים של מודעות, השווה לכל נפש. חלק מהרווחים יעבור לאי-גוד המפיקים, ובסוף יישאר משהו גם לשלושתנו, עבור העבודה.

"לא צריך לעשות מזה מיליונים: איך הם קבעו מחירים? אני יודע כמה זה עולה להרפס, כמה עולה עטיפה וכמה ארבעה צבעים. הייתי פעם פועל דפוס. המדריך שלהם יקר מדי, לרעתי. המו"ל של מדריך כזה צריך להיות גוף השייך ישירות לבידור. כמו שברשות-השידור יש ספריטלפונים של עובדי הרשות, כמו שלעורכי-דין יש ספר משלהם. כל מיגזר צריך להוציא מדריך לעצמו.

"אני רוצה לא רק לקבל מודעה במדריך שאני אוציא, אלא רוצה גם לדעת שכאשר אני משלם בעד מודעה, ההכנסות ממנה יגיעו אליי בדרך אחרת — באמצעות קרן לאמנים קשישים, כאשר אהיה קשיש, או מקרן לנפגעים, אם הסיוע-לילה אפגע בתאונה, או בצור רת הלוואה, אם אהיה זקוק לה.

"כל אמרגן יקבל במדריך החדש שורה בחינם, שתכלול את שמות האי-מנים שלו, ומי שירצה מודעה, ישלם נהיה קצת יותר זולים מהמחירים במדריך הקיים, אם כי לא הרבה יותר זולים, אני מתאר לעצמי. אבל המחיר יכול להיות את ההכנסה לאיגוד-אמני-ישראל וגם לאיגוד המוסיקאים."

אלהרר מבטיח שהמדריך יהיה יפה, פונקציונאלי, מיקצועי, "לתפארת האי-מנים", כדבריו, ומקווה שהוא ייצא לאור תוך חצי שנה.

משרתים מיקצועיים

אשרוב, המוציא-לאור של בידור ובמה, בשותפות עם יוסי גידרעונו, אמר שהוא איננו מודאג מתחרות. לדבריו: "אם הם יעשו מדריך יפה ומוצלח, בנוסף לשי-לנו, זה רק עשוי לקדם את הענף. אני לא חושב שהם מתחרים בנו, הרי יש כאלו עניין של ותק. במשך השנים, מאז אנו קיימים, היו כמה מדריכים מסווגים, שניסו להתחרות בנו. הם קמו, נפ-לו, וזה כבר חלק משיגרת-החיים שלנו.

"השאלה היא אם אמנים, אליהם יפנו אלהרר ושותפיו, יסכימו לשלם כסף עבור מודעות. אנחנו מאוד מעריצים ככל תחומי הבידור, ואנחנו נהנים מאהדת האמנים. ידוע לי על אמנים שראגו להכניס בחוזו עם האמרגן של-הם סעיף, המחייב אותו לממן עבורם מודעה אצלנו. בנושא המדריך המסוגל קובעת דעתם של האמנים. המחמאות שאני שמע ממהם — זה מה שחשוב.

אנחנו משרתים בצורה מיקצועית את האינטרסים של כל העוסקים בנר-שא הבידור. עכשיו נראה שתהיה תחרות, ומי שיהיה הטוב ביותר, הוא זה שיזכה במודעות האמנים. הרי ברור שאין לי כל-עריית בנושא הזה. מדריך כזה צריך לעשות אדם בעל ידע מיקצועי. ליש את כל הקרקוד המיקצועי, 11 שנות המדריך שלנו הן הרי כהה."

אבי צוויג, מנהל הפרוייקט של בידור ובמה, אמר: "אנשים מעולם הבידור צריכים לבדור. המדריך זה עניין של הוצאה-לאור, ואנחנו האנשים שיעשו זאת הם טובים.

הרוב האמנים הומינו מודעות במדריך החדש, ואף הגדילו את שטח המודעות שלהם מן השנה שעברה. שאלתי כמה מהם: קיבלתם מיכתב בעניין ה-מדריך של איגוד-המפיקים, ואתם בכל זאת רוצים לפרסם אצלנו? התשובה הייתה: אנחנו מאמינים בכך כבר 11 שנה."

בידור ובמה לשנת '89 עומד לצאת בחודש הבא. המדריך המתחרה ייצא, לדברי אלהרר, תוך חצי שנה. או אפשר יהיה לראות אם יש מקום לשני מדריכים-טלפון באותו נושא.

איך

לעזור

אותנו

מובן שעוד באותו השבוע

התחלתי ליישם באופן נמרץ ביר תר את עקרונות השיתוף, ההתייעצות ובקשת-העזרה.

אמרו לנו להיות מוכנים לשלם "שכר-לימוד" מסוים, כדי להביא את ילדינו להרגשת-שייכות, לבריאות נפשית ולאוויר.

"שכר-הלימוד" של השבוע הראשון היה: שתי כוסות-זוככות שבורות, והרי בה רסיסים בכל פינה אפשרית בבית. צלחת אחת כמעט-שבורה. שליש בק-בוק סירוף נגד שיעול, שנשפך על השטיח, כי: "אני רוצה! אני רוצה!" כתמים בלתי-יכביסים על הספה בחדר האורחים, כי "עובי, אני רוצה לבדוד" שלולית-חלב על השיש, תוצאה של "אני אמוגו!" ודברים פעוטי-ערך נוספים שפרחו מויתרוני.

כעבור ימים אחדים בלבד הגענו כי בית למצב שבו אין אני יכולה לעשות דבר, מבלי שזוג של ידיים קטנות ושמןנות יידחפו, ומכתי-עלכ-יער-כריככי יישלח לעברי אם, חלילה, העזתי לעשות משהו בעצמי, ללא עזרתו של שם.

זה היה סעיף בקשת-העזרה: שהפך חלק אינטגרלי של חיינו. מאז אני חיה במאבק פנימי מתמיד. מצד אחד: להזכיר לעצמי את חשיבות עזרתו, ולא לשכוח שהוא רוצה לעזור בכל דבר ולעשות אותו לבד, ובכלל זה הדלקת נרות החנוכה. ומצד שני: חרדה אמיתית לשלמות הבית.

והשיתוף? נו, או הלכתי באחד היי-מים לקחת אותו מהגן, וסיפרתי לו ש-אמרו ברדיו שאגודת-ישראל חתמה על הסכם עם המערך, ושכשיו נוצר בלוק חוסם, ואולי הליכוד לא יוכל להרכיב ממשלה.

כשסיימתי את הסיפור, שמתי לב לכך ששם (בן שנתיים וחצי) לא שאל אף שאלה אחת. יכול להיות שהוא הביץ או אולי הוא מעריף ממשלת-מערך על ממשלת-ליכוד?

להתייעצות עם הקטן ניגשתי באופן פרקטי ביותר. אמרתי לו שאני הולכת לראיין את ראש-עריית ולבחירה, כאובי, ושאלתי אותו אם כראי, לדעתו, לש-אול את צ'ץ' על יחסיו עם גאנדי. שם רק הביט בי כאילו דיברתי סינית, ושאל: "מה?"

אבל האמת היא שאני משתדלת להתייעץ איתו בעניינים שונים. זה די קשה, כי בררר-כלל ההורה פשוט יורה את מה שעומד לקרות, מבלי להעמיד לפני הילד אפשרויות לבחירה. בהעמך טיבעי קל לי יותר להתייעץ עימו בכל הדברים הנוגעים בו ובתוכניות איתו. בעניינים אחרים אני צריכה להזכיר לעצמי מדי-פעם שלא אצננו לשמוע את דעתו, וזה מהווה שינוי בגישתי אל הילד.

הצעת הילד

התקבלה

בתחילתה של הפגישה היתה אמא אחת מאוד נרגשת, וסיפרה

איך מתנהלים הרברים אצלו בבית בזמן הארוחות.

בסיום המיפגשים הקבוצתיים הת-כנסנו שוב. כל מי שתפקידם היה לצפות ולרשום סיפור מה נאמר בתוך הקבוצות, ומי שסיפרו את בעיותיהם ריוחו אם התעודרו מדברי חבריהם, מה בדיוק הרגישו ומה גרם להם להתי-עודר.

מלמדים אותנו לפחד

אז סיכמה מיכל את הנושא ואמרה:

ההגדרה היא למעשה על-פי התר-צאה. העידוד הוא מה שיוצר שינוי בעמדות של מקבל העידוד: הוא משפר את דעתו על עצמו, מגביר את ביטחונו בכוחותיו, מביא אותו למסקנה שהוא טוב כפי שהוא.

העידוד הוא המפתח בעבודה עם אנשים, עם ילדים. העידוד הוא המפתח לצמיחה ולשיתוף-פעולה. כולנו זקוקים לעידוד כמו לאור, למים ולמוזון. ובכל זאת, למרות הניחוצות בעידוד בכל שיטתי היחסים והפעילות הביך-אישית, כליך קשה לכולנו לעודר. מדוע?

מלמדים אותנו לפחד מכישלונות ומשגיאות. כבר מראשית שנותינו אנו גדלים באווירה של חוויות מייאשות. כאשר אנו רוצים להתנסות, להגיש ביכולתנו, לעשות דברים לבדנו — אומרים לנו המבוגרים, ה"כל-יכולים" בעינינו: "אתה קטן. כשתגדל תבין. היזהר שלא תיפול. היזהר שלא תשבור. היזהר שלא תקלקל, שלא תלכלך." ואם לא הצלחנו במעשינו, אומרים לנו: "אתה! אמרתי לך!" ואז אנו מאבדים את אומץ-הלב ולומדים לפחד.

וכאשר אנו מגיעים לבית-הספר, מאמינה המורה שחובתה היא להוקיע את שגיאותינו ולהצביע על חסרונותינו. היא משוכנעת שעליידי כך נלמד לתקן את השגיאות ולהתגבר על החסרונות.

כשיש הכתבה בכיתה, המורה מר-גשה בקו ארום את השגיאות, ולא עולה על דעתה להוכיח את המילים הכתובות נכונה. אין היא יודעת שעל-ידי הדגשת כישלונותינו וחולשותינו היא מחזקת את אחיותם בנו, ויחד עם זאת מפתחת את ההרגשה של "אני לא יודע, אני לא מצליח, אני לא די טוב, אני לא בסדר."

אחריכך, כאשר אנו מתבגרים, גם אז אנו נדרשים להוכיח את עצמנו מדי יום ביומו. אבל אז אנו כבר טעונו פחדים ורגשות-נחיתות, וכבר למדנו להסוות את עצמנו בכל מיני דרכים, ולהעלים מהסביבה את חולי-שותינו, ואת כישלונותינו ואת עצמנו. כבר למדנו להאמין שנהיה בעלי-ערך רק אם נהיה מושלמים, יוצאים מן הכלל. אך אנו יודעים שאיננו מושלמים, ולכן אנו חוששים תמיד שאין לנו ערך.

איך להיות הורה

מאת

ענת סרגוסטי

תוך ייעוץ עם

דיונית אברמסון

מוכנה לשמוע עצה, אפילו מחברה מאורטובה, אלא רוצה רק בהקשבה והבנה.

מיכל ביקשה מאיתנו להתחלק לק-בוצות של חמישה. בתוך הקבוצה סיפר משתתף אחד בעייה שקיימת בביתו, והשאר ניסו לעודד לפי ראות עיניהם. משתתף אחד רק יצפה בשיחה וירשום את תוכנה.

בקבוצה שלנו סיפר אחד האבות שבכתי שלו נהוג שהמישפחה אוכלת ארוחת-צהריים ביחד, ושאישי אינו קם לפני שכולם מסיימים את הארוחה. הוא אמר שילדיו לא תמיד מקיימים כלל זה, ושזה מאוד מפריע לו כשהם קמים לפני שכולם מסיימים. שאלנו שאלות מכוונות, ניסינו לתת לו עצות לפית-רון הבעייה, ניסינו להבין עד כמה הנו-שא באמת חשוב, והיה גם מי שסיפר